

omfang gives repræsentanter for presse, radio og fjernsyn adgang til at overvære et eller flere udvalgmøder. Der skal i så fald optages ordret referat af forhandlingen ad stenografisk eller ad anden vej.“

Ændringsforslaget er imidlertid ikke medtaget her af følgende grunde: Det må befrægtes, at udvalgsforhandlinger, der nu føres som uformelle drøftelser, hvor meningerne brydes frit, vil komme til at forme sig som forhandlingerne i salen — eventuelt med oplæsning af forud skrevne indlæg — hvis møderne bliver offentlige. De afgørende — og for presse m. v. mest interessante — udvalgsforhandlinger måtte i hvert fald stadig føres i møder, hvortil offentligheden ikke havde adgang. Det har endvidere vist sig, at pressen vanskeligt kan dække en række samtidige møder, og at udvalgs-værelsernes størrelse i det hele næppe tillader et større fremmøde.

Til nr. 12.

Efter de gældende regler skal *skriftlige indberetninger om udvalgsarbejdets forløb* og om udsigterne for dets tilendebringelse afgives af udvalgenes formænd pr. 1. december og pr. 1. februar og derefter efter nærmere bestemmelse af folketingets formand.

Man har ment, at de faste datoer bør udgå, således at det overlades til formanden at skønne over, på hvilke tidspunkter det vil være mest formålstjenligt at indkalde indberetningerne.

Til nr. 13.

Ændringen tager sigte på at fastslå, at et udvalg (eller eventuelt dets flertal) må kunne beslutte at afgive betænkning, når tiden findes at være inde dertil, uanset at der kan være enkelte forhold, der endnu ikke er klarlagt, hvad de måske ventes at blive, inden sagens færdigbehandling i folketinget.

Til nr. 14-16.

Ændringsforslagene er redaktionelle.

Til nr. 17.

Ændringen er redaktionel og står i forbindelse med den ved ændringsforslag nr. 27 foreslåede nye affattelse af § 17.

Til nr. 18.

Det foreslås at drage konsekvensen af, at *beretninger* rent faktisk kun afgives af udvalg, der finder anledning til at oplyse noget om arbejdets forløb eller til at aftrykke aktstykker som bilag.

Til nr. 19.

Det foreslås, at den særlige bestemmelse om behandling af foreløbige love udgår som overflødig. Dels vil foreløbige love kun kunne forekomme overordentlig sjældent, især efter at kongens adgang til at udstøde sådanne love ved grundloven af 1953 er begrænset til tilfælde, hvor folketinget ikke *kan* samles. Dels vil forelæggelse af en foreløbig lov mest praktisk kunne ske i form af fremsættelse af et lovforslag, hvis indhold dækker den foreløbige lovs indhold (jfr. f. eks. de midlertidige love af 7. maj 1945). I så fald gælder de almindelige regler i forretningsordenen om lovforslags behandling. Hvis forelæggelse af en foreløbig lov skulle ske på anden måde, må forretningsordenens regler om behandlingen af forslag til folketingsbeslutninger være anvendelige.

Til nr. 20.

Om ændringsforslaget henvises til bemærkningerne til ændringsforslag nr. 7.

Til nr. 21.

Den foreslåede bestemmelse fandtes tidligere i folketingets forretningsorden, men udgik i 1953, uden at der dog derved tilsigtedes nogen realitetsændring, og selv om den må forudsættes stadig at gælde, jfr. Poul Andersens „Dansk Statsforfatningsret“, side 323, er det dog at foretrække, at den genindsættes, hvilket ændringsforslaget går ud på. Dette så meget mere som reglen ikke er en selvfølge, f. eks. gælder den ikke i Sverige, hvor der til medlemmers „motioner“ ikke kræves lovsform.

Til nr. 22 og 24.

Ifølge praksis henvises de fleste lovforslag til udvalgsbehandling, efter at deres overgang til 2. behandling er vedtaget.

Ved 2. behandling henvises de fleste af disse lovforslag til fornyet udvalgsbehandling, hvorimod lovforslag, der ikke har været henvist til udvalgsbehandling efter 1. be-